

Strijden voor goed onderwijs

Eind maart werd ik beëdigd als Kamerlid voor GroenLinks, vanwege bijna achttienduizend voorkeursstemmen. Dat aantal verbaast me nog steeds. Mijn maidenspeech ging - hoe kan het ook anders - over onderwijs. Namens GroenLinks schaarde ik me achter het voorstel op te houden met de plannen voor een verplichte diagnostische toets: ons onderwijs is geen toetsfabriek.

De beëdiging en het daarop volgende debuut zijn natuurlijk hoogtepunten, maar mijn eerste ervaring met de Haagse politiek is al van een jaar of vijftien geleden. Toen werden op Prinsjesdag forse bezuinigingen aangekondigd op het hoger onderwijs. Ik was net actief voor de Nijmeegse Studentenvakbond AKKU, na een eerste jaar op de Radboud Universiteit. AKKU is - nog steeds - een club actieve studenten die opkomt voor goed onderwijs en de belangen van alle Nijmeegse studenten. Vanuit die rol ging ik samen met studenten van andere lokale bonden en actiegroepen naar Den Haag. Zoals het studenten betaamt zaten we met een paar sixpacks bier op de grond in de buurt van het Binnenhof en besloten we niet rustig af te wachten. Actie zou er gevoerd worden! Enkele maanden later stonden we met duizenden studenten in Amsterdam te demonstreren tegen het kabinetsbeleid.

Gigantische spandoeken

Of de bezuinigingen zijn doorgegaan weet ik niet eens meer. Ik weet wel dat dit het begin was van een turbulente en lange studententijd waarin ik veel heb geleerd, zonder dat het meteen met filosofie te maken had. Hoe je gigantische spandoeken kunt maken en ophangen bijvoorbeeld - geloof me, dat is een kunst op zich. Of hoe je op andere manieren aandacht genereert voor de goede zaak. Door in de Hofvijver te springen bijvoorbeeld. En natuurlijk hebben we ook genoeg bereikt en geagendeerd. Zoals een verbetering van de rechtsbescherming en medezeggenschap van studenten, en een beter kwaliteitszorgsysteem. Maar ik heb ook leren vergaderen en onderhandelen. Onder meer door jarenlang in medezeggenschapsraden plaats te nemen. Op landelijk niveau onderhandelen leerde ik als voorzitter van de Landelijke Studentenvakbond (LSVb). Daar leek het vaak onze voornaamste taak om slechte maatregelen tegen te houden, wat dan later vertraging blijkt. Dit klinkt cynischer dan bedoeld, want ik geloof oprecht dat jongerenorganisaties zoals de LSVb een belangrijke rol hebben: ze houden politici een spiegel voor omdat zij écht weten wat er speelt onder hun achterban.

Gemeenteraad

Mijn ervaring kwam van pas bij het vervolg van mijn loopbaan: de afgelopen zes jaar werkte ik bij de Algemene Onderwijsbond, de grootste vakbond voor onderwijspersoneel. Waar in mijn eerste jaar al meteen een grote

staking onder onderwijspersoneel werd georganiseerd: meer dan vijftigduizend mensen vulden de Amsterdam Arena om te protesteren tegen de bezuinigingen op het passend onderwijs. We hadden succes: met de actie 'Geen Bonus Maar Banen' draaiden we een bezuiniging van 300 miljoen euro grotendeels terug.

De tweede helft van mijn periode bij de AOb combineerde ik met een plek in de Nijmeegse gemeenteraad. Ik hield me daar bezig met knelpunten die onze bewoners direct aangaan: re-integratie, de inrichting van het stadscentrum en sport. Want een sportclub heeft een ontzettend belangrijke functie voor een buurt. Met een collega deed ik bovendien het voorstel om te experimenteren met een sociale bijstand, gebaseerd op het basisinkomen.

En toch lonkte de landelijke politiek. Want uiteindelijk worden daar de knopen doorgemaakt. Maatschappelijke organisaties kunnen honderd keer gelijk hebben als ze zeggen dat bezuinigingen op onderwijs niet goed zijn, studenten meer ruimte nodig hebben, klassen kleiner moeten en de werkdruk te hoog is, maar de Tweede Kamer besluit uiteindelijk. Datzelfde merkte ik met onze poging een sociale bijstand in te voeren: een grote meerderheid van de Nijmeegse raad stemde in met het voorstel, maar op het moment dat er onwil is in Den Haag, gaat het allemaal niet door.

Niet zeker

Het was een spannende verkiezingstijd voor mij, want op plek 14 voelde ik me echt niet zeker van een zetel. Dat deze twijfels terecht waren bleek toen we op 15 maart ook op 14 zetels uitkwamen. En twee dagen later werd het helemaal spannend: omdat halverwege die vrijdag bleek dat Isabelle Diks voldoende voorkeursstemmen had. En dat zou ten koste gaan van mijn plek, zo heb ik de hele vrijdag gedacht. Maar tot mijn verbazing bleek dat ik zelf ook genoeg stemmen had voor een voorkeurszetel: 17.828. Een groot deel kwam uit Nijmegen en uit de kieskring Arnhem, waar ook de Achterhoek (waar ik ben geboren) toe behoort. De kiezers steunen mijn inzet voor goed onderwijs en gelijke kansen. Want het is mijn overtuiging dat of je opgroeit in de Achterhoek of in 't Gooi: iedereen zou goed onderwijs moeten krijgen en daarna een eerlijke kans op de arbeidsmarkt.

*Lisa Westerveld is sinds maart 2017
Tweede Kamerlid namens GroenLinks.*

*Zoals het
studenten
betaamt
zaten
we met
sixpacks
bier op
de grond
bij het
Binnenhof*

